

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOS A DIJOS

OFICIALMENT s'ha acabat ja la temporada d'estiu, haventse traslladat la Cort desde San Sebastián á Madrid.

Pochs dies avants de la seva arribada, la majoria dels ministres estaven malalts, sino de veritat de conveniència; fins se deya qu' en Romanones tenia 40 graus de febre, y aixó donava tema als clericals pera dir que l'enfermetat del ministre de Instrució pública, contra en el seu viatge á Salamanca, era un càstich de Deu, per haver dit allí que la ensenyansa pública era funció propia del Estat y no de la Iglesia. Pero als pochos dies de guardar llit, en Romanones completament restablert ha pogut tornar á coixejar pel ministeri. Lo mateix els restants ministres; ja tots están bons, fins en Montilla. En quant á n' en Sagasta no cal dirho. Assegura en Pablo Cruz que may s' havia trobat tant bé y que alló de resignar el mando á n' en Moret s' ha de deixar pel sigle vinent. El fet es que de bon matí y á pesar de fer un día molt desapatible, l'home del tupé va baixar á l'estació á rebre á la familia real. Per conservar la breva del poder bé s' han de fer alguns sacrificis.

En l'últim consell de ministres s'han plantejat projectes y més projectes, que de segur no s' portarán á cap. El fer castells en l'ayre ha sigut sempre una ocupació entretinguda. Bé ho sab en Moret que surt ara ab una reforma de la llei municipal, que si arribés á plantejarse entregaria al caciquisme el poder executiu dels Ajuntaments y acabaria ab els últims restos de autonomia municipal reconeguts en la llei vigent.

Pero per emprendre reformes de tal importancia es necessari el concurs de las Corts, y aquesta es l'hora en qu' encare no s' ha fixat la fetxa de la seva reunió. Las Corts fins formadas pel govern á la mida del seu gust se diria que li fan frente á jutjar per las sevas perplexitats en materia de congregarlas. Aixó sols revela la debilitat extremada de l'actual situació política, que sembla tenir per lema: «A la sombra y sense gastar saliva, s' descansa ricament.»

Tal vegada al aparéixer las presents ratillas ja se ns haurá tret l'estat de guerra; pero per lo que toca á las garantías constitucionals, continuarán suspensas, com si Barcelona, la regió més culta d'Espanya estigués imposibilitada de viure dintre de la llei. Els nostres governs temen que usém d'ella, y per aixó no reparan en continuar tenintnos amordassats.

Poch haurá variat la situació: en lloch del general Bargés será l' gobernador Manzano l' encarregat de feros observar la dieta legal. No falta qui creu que ab aquest cambi encare hi hem de perdre, per ser enfermers més considerats els sorges que no ls matalassers de la policia.

Lo que haja de succehir massa que ho veurém si á més del tapa-bocas no ns acabam de arreglar posantnos una vena als ulls.

PEP BULLANGA

L' ENTERRO DE ZOLA

UNA manifestació de dol grandiosa, imponent com pocas se'n veuen, ni en la populosa capital de la República francesa—el cervell del mon, com l'anomená Víctor Hugo;—un acte

apoteósich de aquells que sols se realisan quan un ser humá eminent passa de las miserias de la vida als esplendors de la immortalitat: tal ha sigut l'enterro del gran novelista que nullá sempre la seva ploma privilegiada en el tinter de la veritat.

El mitj milió de personas que s' associaren al acte, ja formant part del corteig, ja presenciant el seu pas, desde la casa mortuoria al cementiri de Montmartre, es sols una mínima part de las incontables multituds de totas las nacions y pobles de la terra que ab l'esperit, per no poderhi fer acte de presencia, han rendit al mort ilustre, el tribut de la seva admiració y del seu dolor, porque ab en Zola ha perdut l'esperit humá un guia alentador, un de moleador varonil de preocupacions y rutinas perniciosas, un raig de llum que s' esplendía fins als més remots confins abont entre la calitja de lo incert prenén cos y rellén las falagueras esperansas de millors dias pera la desvalguda humanitat.

El caràcter purament civil del enterro de n' Zola es un fet que s' armonisa admirablement ab l'essencia y la trascendencia humana de la seva obra immortal. Totas las religions positivas ab els misteris de las sevas liturgias, ab las sevas falornias ultraterrenas que procuran fer despreciable la vida transitoria á las conciencias timoratas, mentres els seus sacerdots s' afanyan á explotarlas pera millor disfrutar els goigs de aquélla, resultan petitas y migradas davant del nou credo proclamat en las sevas creacions per l'escriptor seré, de criteri segur, de conviccions arreladíssimas, de amor á la vida y al progrès de la humanitat.

Per aixó tots els qu' estimin aquests ideals humanitaris que tenen per bandera l'quaduple lema proclamat per en Zola en l'última serie de las sevas obras admirables: *Recondit, Treball, Veritat, Justicia*; tots els creyents en la virtualitat de l'emancipació del esperit humá; tots els que comprenen la

necessitat de que la terra per tant temps anegada en las sombras del fanatisme, de la mentida y de la preocupació brilli á la llum del amor, se fecundisi ab l'estors del treball y acabi pera ser el lloch definitiu dels sers vivents abont imperin en absolut els regnes de la Veritat y de la Justicia, deuenh considerar com un verdader redemptor al colós Zola, que aplicá tota la forsa de son poderós cervell y totas las fibras de son cor bondados y sensible á la noble causa de l'emancipació de la humanitat.

Perque l' geni del escriptor francés tenia tal volada que resultantli estretas las fronteras de la seva patria, s' explayava pel mon enter.

Adoptá l' art com á medi; un art sugestiu inspirat sempre en l'observació atenta y sorprendent de la naturalesa y de la vida; pero tingué sempre per fi la millora moral y material del ser humá, individual y colectiu, la reintegració de l'home en l'exercici lliure de sas facultats, en lo que s' deu á sí mateix

Els enemics de n' Zola

Es inútil que us escarrasseu reaccionaris, clericals, serps envejosas, enemics vilsl... La gloria de n' Zola está massa alta perque la vostra baba pugui arribarhi.

Robert

En el moment de anarse á celebrar l' últim consell de ministres, els periodistes, ávits de impremsions, embesteixen á n' en Weyler, y aquest els diu sense donarlos temps de interrogarlo:

—Es inexacto que piense dimitir
Paraules inútils. Perque aquesta resolució de no deixar la cartera, á pesar de tots els pesars y á despit de tots els desayres, la porta estampada á la cara y á l' esquena y una miqueta més avall.
Com si diguessim en la part més tova del individu ahont se marcan las puntadas de pen.

A manera de noticia, ja que las cosas no están encare aquí pera permetre comentaris, diré que l' Capitá general de Catalunya va anar á Madrid, y allí va canviar un parell de balas—sense resultats desagradables—ab el Sr. Ortega Munilla, redactor de *El Imparcial* y autor de un article que al Sr. Bargés no li havia caygut gayre bé.

També á manera de impresió reflexada per la premsa madrilenya, afegiré que l' Sr. Moret no dissimulava l' seu desagrado per l' acte realitat pel Capitá general de Catalunya, fundantse en que una part del Principat se troba en estat de guerra, y en aquesta situació l' abandono del mando implica una gran responsabilitat.

[Ditxós estat de guerra!]
S' hi entrabanca tot sovint els obrers y molts que no son obrers.

S' hi entrabanca la premsa de tots colors ab inclusió del *Avi Brusi*.

Y segons el criteri de n' Moret fins ha hagut d' entrabancars hi el mateix Capitá general, al ventilar caballescament una qüestió de honor.

Y després de aixó encare no l' treurán?
Está bé; per mí que l' deixin, perque després de tot si n' hi ha alguns que n' ploran, en cambi son infinitament més els que se n' riuen.

L' oncle Sam té una gana que l' arbola.
Bé ho sabem nosaltres que ns va pendre del plat las Antillas y las Filipinas, cruspíntselas en un dir Jesús. No l' haguessin deixat entrar al menjador.

Encare qu' ell no s' apura per tan poca cosa; quan li barran la porta salta per la finestra, encare que sigui trencant els vidres. Aixó ray, una vegada trencats un ó altre 'ls pagarà.

Aquest sistema de ficarse en lo que li convé, y que á dreta lley res hauria d' importar-li, sembla que se l' ha pres per costum, y ara mateix l' está observant ab ciertas Repúblicas del Centre de América, que tenen la sanch massa calenta y el cap no gayre seré.

L' oncle Sam ab las sevas trassas y manyas sembra en ellas la discórdia, provoca daltabaixos, y quan las té que s' barallen y s' tiran els plats pel cap, llavors se presenta ell, armat fins á las dents ab l' excusa de pacificarl'as, y lo que fa es apoderarse de las estovallas, de la vajilla, del menjador y hasta de la casa si tant convé.

Aixó es lo que acaba de fer ab Colombia, ocupant l' istme de Panamá, á pretext de salvaguardarlo dels excessos dels dos bandos que fa temps se barallen en aquella República.

Y el mon civilisat s' ho mira en mitj de la major indiferencia, com si estés ja reconegut y sancionat un decret fatal concebut en els següents termes:
«El mon enter será patrimoni no del que tingui més rahó, sino del més fort y l' més barrut.»

ARBÓS, 7 de octubre
Ab motiu de haverse esbombat per tot arreu el sermó poca solta que l' nostre ráodá mistic etjegá días enera, s' enllá per segona vegada al cubell, excomunicant á tots els que havém llegit LA CAMPANA per enterarnos de aquesta mentida (segons diu ell), y dihent entre altres barbaritats:—«Si jo sapigués el dimoni que ha fet posar aixó, fora capás de trinxarlo.»—Está molt bé y ja ho sab: per quan vulgui comensar, aquí vá l' meu nom y domicili:—Pere Botero, carrer del Infern, núm. 100.—ARBÓS.

CULERA, 7 de octubre
Ab motiu d' efectuarse l' inscripció en el registre civil de una filla de nostre amic y correligionari ciutadá Agustí Gratacós, ab els noms de Amelia, Igualtat y Fraternitat, tingué efecte una gran manifestació que als acorts de *La Murvellesa*, executada per l' orquesta que dirigeix l' intelligent mestre Agramunt de Castelló de Ampurias, recorregué una gran part del poble ab banderas y pandóns, despertant general entusiasme entre 'ls vehins que de tot arreu acudían, y associats hi molts forasters, particularment de Portbou y Llansá, que per ser la festa major aquí s' trobavan. L' acte tingué efecte l' 29 de setembre, de manera que signé la festa de la llibertat prácticament exercida.

CANTALLOPS, 5 de octubre
L' ensotanat desde l' cubell y ab veu rabiosa digué l' altre día que al costat de casa seva hi havia una casa de la qual no mes n' eixian llenguas blasfemadoras, y que 'ls amos de la mateixa serían castigats si continuavan dant entrada á certas personas. A quí castigará Deu, sens dubta, es als ensotanats que tenen el seu domicili convertit en una casa de joch, fents hi el burro y l' tresillo y desgraciadament á no pocs pares de familia que ab prou traballs poden mantenir á las sevas criaturas. Aixó sí qu' es abominable y ben ímpropi dels titulats ministres del Senyor.

SITJES, 7 de octubre
La comissió del Ajuntament que fa poch días va anar á visitar al Sr. Gobernador la formavan un discursaire carctalianista el barber *Tirano*, el *Nas de Uro* y la rata-sabia del secretari-cacich. Segons sembla aquesta lluhida comissió y l' barber sobre tot intentá pendre l' pel al senyor Manzano, conta-tí algunas historias divertidas y amagantí aixís la desastrosa administració que venim patint en aquesta desv-nturada vila. Creyém que l' senyor G-berna lor sempre amable y atent tornará la visita, enviant al Ajuntament de Sitjes una persona íntegra y apta que inspeccioni la gestió municipal y pugui ferse càrrch dels grans enredos armats pel rata-sabia senyor Ventura, aovvat per una camarilla d' esmooca-ciris empederñits. Aixó y molt més esperé n' del Sr. Manzano en benefici de la decencia y de la moral pública.

HOSPITALET, 6 de octubre

Días enera van treure's els drapets al sol dos del apostolat del Sagrat Cor, y com la bugada va passarse al mitj del carrer, son molts els que van sortir esgarriats al sentir paraules que fins els trinxerayres se donarian de menos de pronunciar. Els contendents foren un home y una dona y no sols jugaren las llenguas viperinas sino també las unglas. Ab aixó y 'ls escándols que passan á l' iglesia ja té l' home negre un tema que podrá brindar al primer predicatore que vingui, el qual en lloch de ocuparse dels que llegim periódichs adelantats, podrá dedicarse á moralisar al remat mistic, que bé prou que ho necessita.

LLEYDA, 2 de octubre

El 9 del passat setembre s' aná á practicar un embarg en el domicili del vicari de la parroquia de Arbeca, Mosen Joseph Torrents y Ferrando, deutor al Ajuntament de algunas cantitats en concepte de consums. Rebuda la comissió ab amabilitat y després de manifestar el mosén que li era impossible pagar per falta de metálich, fou reconeguda la seva habitació, y no hi havia efectes sobre els quals trabar l' embarg corresponent. Aquesta fonedissa de mobles fou deguda á que l' día avants, lo propi que als demés deutors y ab arreglo á la Instrucció, se l' conminá ab l' embarg. Y després se dirá que 'ls moséns no saben aprofitar el temps!

La Comissió penetrá en l' última habitació, escriptori, estudi y dormitori de l' aranya negra. Allí no hi havia mes que una taula de fusta blanca y molt pobra y una cadira de boga, á la qual s' assentá l' auxiliar Toribi Pérez per extendre las degudas diligencias. May ho hagués fet, puig sentí una forta punxada á l' anca. Clavada en la boga de la cadira hi havia un' agulla de cusir.

Ja veuen si es aficionat á fer bromas aquest vicari, que ab tot y possehir una de las millors propietats de un poble de la provincia de Tarragona, quals rédits consum, á Arbeca, en companyia de la seva filla legítima (es viudo) y de la seva mare, s' nega á pagar lo que li correspón de consums, defraudant al Estat y burlant als seus agents. Aquests se vegeren obligats á embargarli la quarta part de la seva assignació, y ara veurém si troba la manera de ferla fonedissa, cumplint á la seva manera la prescripció evangélica que obliga á donar al Cészar lo qu' es del Cészar.

¡PER UNA MITRA!

UNA bomba reventant als seus peus no li hauria fet al bisbe de Vilabreda l' efecte que li fá la desconsoladora noticia que de Madrid acaban d' enviarli.

«El govern, cedint á la pressió de mesóns y sectaris, tracta de suprimir la seva diócesis!»

«La mitra de Vilabreda esborrada del mapa eclesiástich d' Espanya! Els vilabredans despossehits del seu bisbet... ¿Es tolerable aixó?» Sa Excelencia Ilustríssima ja ho sab que, parant desapasionadament, el poble, perdentlo á n' ell, no pert gran cosa; que d' aixó dels bisbats se n' pot fer de més y de menos; que al govern, al volguer fer economías, li sobra la rahó á cabassos... Pero ¿y ell? ¿Com se la campará si ara de cop li netejan la menjadora? ¿Ahont anirá á buscarlas las hermosas mils pessetas que avuy cobra mensualment sense fer res?...

Hi ha qu' espavillarse, pero depressa, depressa, perque sino, las vessas místicas perillan.

Com á primera providencia, crida al arcalde, al diputat provincial, al metje, al notari, á totas las eminenyas de la població.

—Fills meus, ja deuen saber la desgracia que amenasca á Vilabreda.

Moviment general d' espant.

—No sabem res!

—Es clar: qui mal no fá, mal no pensa. Donchs, sí, senyors; el govern se prepara pera donar á aquesta capital una bofetada de las més indignas.

—¿Qué li vol fer?

—Vilabreda va á quedarse sense bisbe.

—El treuben á vosté d' aquí?

—¡Pitjor que aixó! M' suprimeixen, m' anulán, ¡amortisan el bisbat de Vilabreda!

Els reunits se miran uns als altres ab verdadera consternació.

—¿Vilabreda sense bisbat?

—Sí, fills meus; sense bisbat. ¡Després de tants y tants anys que venia disfrutantlo!... ¿Qué me n' diihen d' aquesta ofensa al prestigi, á la reputació, al honor d' una ciutat tan morigerada com aquesta?

—Que aixó no pot quedar aixís y que sabrém cumplir ab el nostre deber.

—¡Aixís ho esperó!

A continuació congrega Sa Excelencia Ilustríssima á la Junta de senyoras de la Societat *El Óbolo Piadoso*.

—Ovellas preferidas del meu remat, reben la benedicció que per darrera vegada us dono, y hasta l' altre món.

—¿Qué passa?

El bisbe s' frega un mocador pels ulls com si se 'ls aixugnés.

—Passa que l' govern, pera inferir á la religió l' últim afront, decreta la supressió del bisbat de Vilabreda.

Coro de xisclets entre las senyoras del *Óbolo*.

—¿Vosté suprimió?

—¿Vosté posat al carrer?

—¿Vosté despatxat com una criada inútil?

—Sí, fillas mevas: aixís ho vol l' impietat dels nostres días.

—Donchs, ¿qué farà ara vosté?

—No ho sé: aniré per las montanyas menjant herbas; m' amagaré en qualsevol cova desocupada; m' arribaré fins á la Terra Santa, qu' encare no hi he estat may... ¡Lo que la Providencia vulgui!

—¡Oh, no! Nosaltres ens hi oposarém ab totas las nostras forsas.

—Es inútil, fillas mevas: l' impietat del govern de Madrid...

—No, no, ns fá por res! L' uytarem contra tots y contra tot: contra Madrid, contra l' govern, contra l' impietat...

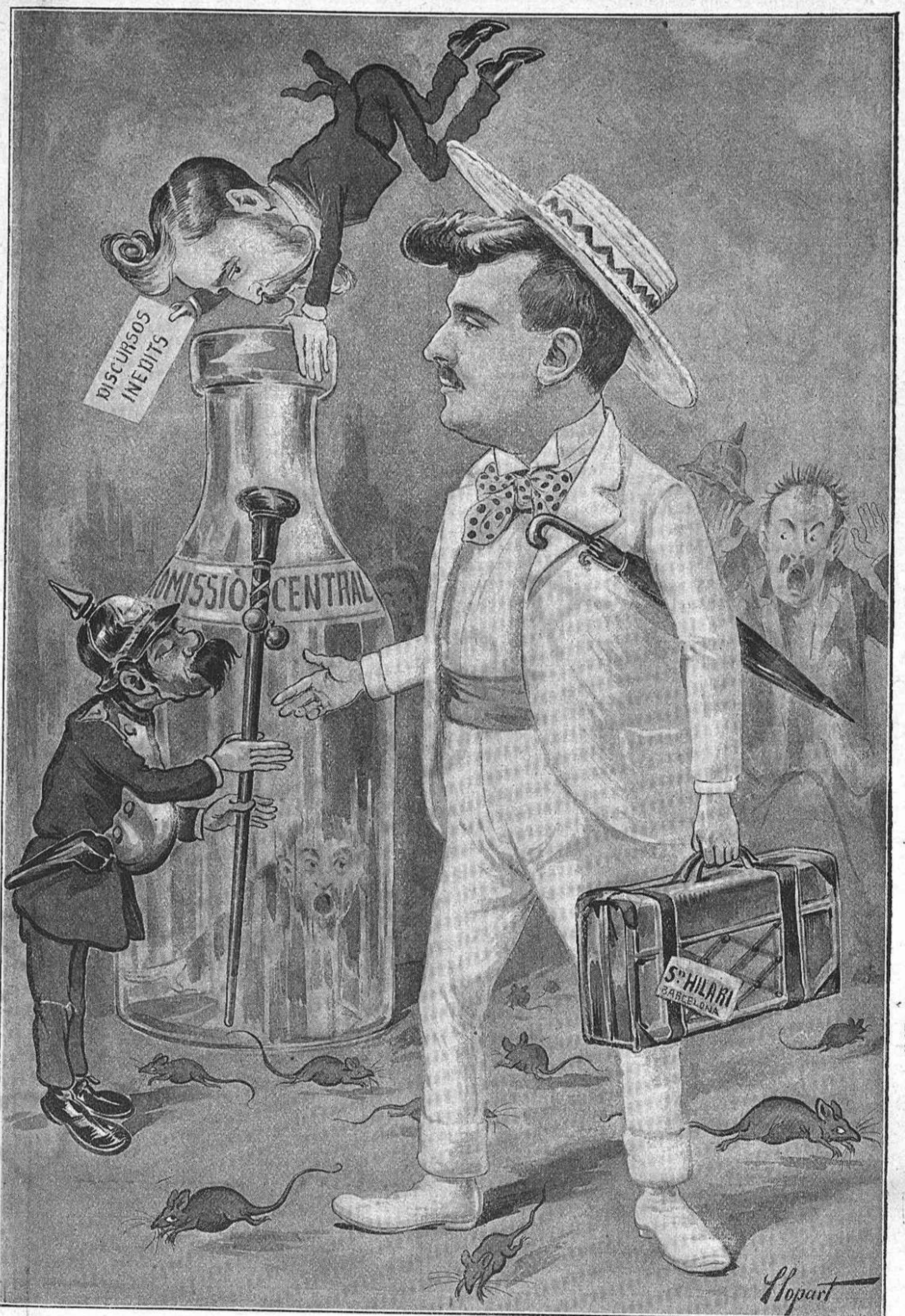
—¡Gracias, gracias, tendras ovellas!...

El bisbe s' frega las mans de gust. La bola de neu está llansada, y una vegada en moviment, ja veurén qué depressa creixerá.

¡Ja ho crech que creix!

A las tres ó quatre horas, tot Vilabreda está que bull.

S' ha acabat el bróquil

Ha tornat el senyor Amat: senyor Fabra, á la botella!

Ha tornat el senyor Amat: ¡altre cop embotellat!

«Suprimirlos la mitra! ¡Privarlos del seu bisbet! ¿Qui ho comporta aixó?» Las autoritats consideren la cosa com una vergonya per la localitat.

Las senyoras creuen que si l' bisbe se n' va cap d' ellas s' escaparà d' anar al infern. Las donas del poble s' espantan al pensar que ningú podrá confirmar als seus fills.

—Aixó es una humiliació—diihen els patriotas.

—Una perturbació pels nostres assumptos—exclaman els curiales.

—Una verdadera pérdida per la població—anyadeixen els que tot ho contan.

—En fi—criidan els més exaltats:—es precis proceder ab energia.

—¡Y realisar un acte!

L' acte s' realisa l' endemá. Una gran manifestació, en la qual hi figuran todas las forsas vivas, mortas y mitj nafradas de la localitat, precedidas d' un pendó que porta escritas aquestas hermosas frases:

«La mitra ó la muertel»

«Vilabreda sin obispo no puede subsistir!»

«¡Salvese la silla episcopal y pírdase todo lo demás!»

Arribada á l' arcaldia, la junta de la manifestació envia á Madrid un telegrama que diu aixís:

«Vilabreda, unidac omo un solo hombre, pide respetuosa pero energicamente al gobierno deje sin efecto su propósito de suprimir obispo.»

Després d' aixó, ¡aneu, aneu á parlar de la regeneració d' Espanya!

Sobre tot, considerant que, si fá á no fá, á cada quatre passos hi ha un Vilabreda.

FANTASTICH

LAMENTOS D' UN PAGÉS

¡Malehida Barcelona no t' hagués conegut may!

Tot aixó que de tí explican son romansos y poch pa.

Prou diihen que son cortesos y atents els teus habitants,

pro pobre l' que posa á proba tant mentidas qualitats.

Don Juanito y Donya Lluçia sos deu fills y son germá,

tres dídas, quatre criadas dos nyinyeras, un criat

la instrítrubiz, el cotxero y deu ó dotze animals,

els vaig tenir tres senmanas á casa eix istiu passat sfartantsem tres tocinos, un núvol d' anehmens y galls, tantas ocas com tenia y el pá de casa de l' any.

Per ells vaig comprar uns quants mobles que m' van deixá reventat; per ells vaig emblanquí casa y ells me la van embrutar, quan van torná á Barcelona semblava que hagués passat per sobre l' bosch y las vinyas, per sobre l' horta y els camps un exercit de llagosta un patéch de calamars, quaranta mil molas d' aygua ó deu mil grossas de llamps.

Y quan al fi arriba l' hora de fé una mica la pau y vaig á passar las festas ab la dona y el xaval me reben ab mala cara, la senyora arrufá el nás, las criadas se n' ne burlan y ens insultan els criats.

Fan un suca de nosaltres tractantnos de caramels, ens dibuixan pels díars disfressats d' un modo extrany, á l' esquena de nosaltres fan brometas sense sal els versayres que fan versos per fer riure als de ciutat, la canalla ens crida:—¡Vollat!

ens ensarronan els grans, els mossegas ens treballan per fernos esquitxá 'ls rals, tothom ens tracta de ximplex, de tanocas, de babaus, y ens diihen en Nofré Llonza, en Roch Llémans y ¡¡Paul!!

Ab quants pams de llustrina pels carrers ens fan badar, ens fan pass-jar pels nassos els nostres propis gegants, fan un mas que al nostre poble n' hi ha de mes naturals, y unas festas que á la vila y als pobles d' aquest voltant las fan forsa mes alegres, ens las volen fé empassar com una cosa may vista digna de Roma ó Calaf.

Malehida Barcelona, no m' tornarás á enganxar, y quan tornin D. Juanito Donya Lluçia y tot l' aixám á volgué afartarse á casa, la casa tancaré ab clau.

y de desde la finestra
ab la escopeta a la má
sense dils ni menos ¡alto!
ni darlos el Deu vos guard
els planto perdigonada
y els deixo a tots ben grabats.

Aixó deya el Ton Garlanda
sobre del llit estirat,
reposit de las fatigas,
cruiximents y mals de cap
que de las firas y festas
va portar.

JEPH DE JESPUS

LA GENT DE BÉ

RETRATOS DIRECTES

Com se coneix millor la gent de bé es examinant la manera especial que tenen de realitzar els seus negocis. Així com quan venen, tenen una manera particular de fer sempre las pesadas curtas, de la mateixa manera quan se troban en el cas de contribuir a las cargas del Estat, son uns áligas en materia de cometre las mes escandalosas defraudacions. Y no hi ha que dir que de lo que roban al Estat ó al Municipi, no n' aboan ni una partícula al pobre consumidor. Tot ho volen per ells y s' ho quedan tot.

Pel cas res mes socorregut que l' odiosa contribució de consums, assot del pobre, que ja ni menjar pot, y en cambi medi segur d' enriqueirse depressa a disposició dels introductors poch escrupulosos y que no reparan en frauds, per grossos que resultin.

Días enrera llegia en un periódich (que després sabrán quin es) la descripció detallada de las mannyas de que s' valen els grans matuters a Barcelona. Per recreo del lector, la transcrich literalment:

«Una de las més usadas es la dels carros de fábri-cas. Aquestas armatostas inmensas tiradas per tres ó quatre matxos, van carregadas fins al cap demunt de trocas de cotó ó d' altre género semblant. D' aquests carros n' hi han que passen matute en la caixa ó bossa, y com que pera descarregarlos se necessita molt temps, si 'ls guardas pretenen ferho a fi de convencer de que no portan res de pago, venen reclamacions de certs fabricants y comerciants queixantse del temps precios que fan perdre a n' els seus carros els dels felats.

«Una trampa també molt comú se verifica ab el ví a las estacions. El ví ranci paga més drets que 'l comú. El comerciant s' entenci ab un empleat de consums y, per una petita gratificació, entra un bot d' usual y un de ranci, com si fossin dos d' usual.

«Qui te la paella pel mànec, son certs fabricants de sabó. La ley prevé que paguin per consums, per la cantitat de sabó que produheixen, segons declaració d' ells mateixos. De manera que ab els mateixos ingredients, un fabricant dirá que produheix una tonelada de sabó, l' altre mitja, y el de mes enllá un quart, encare que tots ne produheixin dugas toneladas.

«Els comerciants d' oli ab dipòsit domèstich pagan pel que treuhen dels cups. N' hi ha que tenen dos cups en comunicació, un a la vista de tothom, y l' altre molt amagat. Així, quan se treuhen 100 litres d' oli del primer, com que queda compensat del que hi va del segon, resultan 50 litres defraudats per lo que paga de consums»

LA CARICATURA AL EXTRANJER

LA POLÍTICA Y 'LS MILITARS
Una sirena perillosa.

—La marquesa m' ha dit que va a tornar a obrir l' escola y que, en lloch de las hermanas, la dirigirá jo.
—Está molt bé.
—Sí, pero ara será precís que jo aprengui de llegir...!
(De Le Charivari, de París.)

Després de las festas

—¿Tot aixó tinch de pagar,
y com qui diu no hi fet re?

¡Fora d' aquí!... ¡Que us ho pagui
la Verge de la Mercé!

Y prou! Ja veuhen si n' son d' espavilats.

Desde luego haurán notat que tots aquests matutes en gran escala únicament po len efectuarlos els que disposin de medis suficients com son carros de fábri-ca, patents de comerciant de ví, de fabricant de sabó, de negociant d' oli, ab dipòsit domèstich, to's gent de bé y com a tal reconegada y declarada. La purria, la murrialla no pot disposar de semblants medis. En materia de matute, algun porronot de ví, ó un cetrill d' oli y passant encare mil angunias.

Ara bé ¿saben qui es l' autor de aquestas descripcions tan curiosas; el pintor de aquests retratos tan exactes?

¡Esgarrifinse! Es La Veu de Catalunya, per mal nom La Perdú. Es a dir: el portant veus del regionalisme, el més legítim representant de la gent de bé. Molt la coneix, quan ab tanta riquesa de tochs la deixa retratada.

Aixó sí: ho fa per posar de relleu las grans dificultats ab que lluyta l' actual comissió de consums, composta casi exclusivament de companys de causa, pera moralisar y regularisar l' administració.

Está clar: gent de bé 'ls que la constituhexen: gent de bé 'ls grans matuters... ayúdeme Vd. a sentir!

P. DEL O.

EGONS diu un periódich s' ha descubert a Barcelona la comissió de una serie de delictes repugnants. Uns joves fills de casas bonas van llogar un local, simulant establir una fábri-ca de blondas, y ab la tramoya de donar feyna a las noyas ab un petit senmanal, tenían contractada a una Celestina que n' buscava quantas podia sempre que signessin vistosas, y las portava al parany de aquells joves depravats... Y un cop allí no hi ha que dir lo que feyan ab ellas.

Es més que probable segur que aquests noys de casas bonas han sigut educats pels jesuitas ó quan menos pels escolapis, y que aquestas piosas corporacions sabrán sortir a la seva defensa, si la justicia s' decideix a buscals'hi las pessigollas.

Uns minyons tan aprofitats, y que gastan per tot día unas mannyas tan enginyosas, son dignes de que 'l Pare Román els ampari sota del seu manteu.

Y després dirán que 'ls perdigots no son valents! Mirin quin drach més monstruós no van deixar anar diumenje a la nit pels carrers que va recorre la cabalgata anunciadora. Creguin que feya fredat. Lo més curios es la noticia que sobre 'l particular donava la mateixa Perdú.

«La construcció del drach—deya—ha sigut dirigida pel jove y distingit arquitecte Sr. Conill.»
Vaja, que fins sembla mentida que 'l drach a penas fet, no s' hagnés cruspit al seu propi pare. Perque ¿qu' es un conill per un drach?

Llegia l' altre día 'l Brusí y va xocarme l' últim párrafo de una revista de París.

Diu el revister que s' ha estrenat una opereta titulada La Señora Presidenta, molt divertida y que ha alcansat un éxit el més satisfactori. «La acción—diu—se desarrolla en una fantástica república sud americana, en donde hallan campo abonado en que exhibirse los personajes más extravagantes.»

Y després afegeix ab tota la malicia de un reaccionari clerical: «Aquella es, cuando menos, una república agradable en la que uno se regocija: todo lo contrario de la nuestra.»

Precisament els clericals reaccionaris son els que menos dret tenen a queixarse.

Per quant si no s' parteixen de riure, no será per que ahir en Waldeck-Rousseau y avuy en Combes, no s' dediquin a buscals'hi las pessigollas.

A Murcia ha tingut efecte una gran manifestació, a la qual hi assistiren unas deu mil ánimas.

Els crits predominants sigueren els de ¡Viva España! ¡Viva Murcia! y ¡Viva el pimiento puro!

Precisament pel pimiento puro s' ha realiat l' acte.

No podrá dirse, donchs, que la manifestació murciana no hagi tingut un color ben roig.

Encare no ha dimittit en Montilla la cartera de Gracia y Justicia, que ja se li assigna successor.

El favorecut será 'l Sr. Santamaría, catedrático de la Universitat central y gran amich de 'n Moret.

¿Amich de 'n Moret y Santamaría?

¡Ora pro nobis!

CANTARS

Don Práxedes té 'l propòsit de fer ministre al seu gendre.
—Així—diu—tot queda a casa y 'm lliuro de disidencias.

Allá al cim de la montanya una puput hi ha cantat:
—Quan en Weyler dimiteixi... ho veuré y no ho creuré pas.

En Pep Canalejas torna a fer discursos; pero en compte de ví diu aygua, en lloch de llet, xerigot.

Hi hagi crissis, no n' hi hagi,

¿qué n' hem de fer, ben mirat?
Podré mudar de ministros,
pero ¿de dalonosas?... ¡Cá!

Els gallegos ja no pescan,
no fan més que armar bronquina.
Nada, a pescadors revolts,
ganancias per las sardinas.

Don Tirso, dali que dali,
vinga cridar: —¡Baixen, franchs!—
Y 'ls franchs, ó sorts ó mandrosos,
vinga no moure's de dali.

L. WAT

Caballers: Un estudiant Tarragoní, Joseph Algué, Ramón Moragas, Juan Vilaró, Pissarra, Juan Sexman, Pluma, Emili Subirana, La Soledad y en Coya nanu, Petit y Gras, Un vilafraquí y T. Onemrec: Qui fá avuy, farà demá.

Caballers: T. Rusca. A. Ribas Ll., Siul Aloreugif, Sisket D. Pailla, Laell Llavi, Ll. Gifre y Montabliz: Feyna feta no té destorb.

Caballer: Joan Berenguer: Aixó son reflexions que s' fa tothom: careix de novetat.—Modest Abril: Es pobrisó.—Ll. Figuerola de Sans: No s' hi empenyi, que, per ara, no n' treuré res.—A. R. T.: Veuré de darli curs.

Andresito: Ni l' una ni l' altra. Son incorrectes y contenen castellanismes com sinsabors, tesson, etc., etc.—J. G. D. (Sabadell): Ho sentim, pero, aquesta composició sols tindría interès per l' acte a que anava destinada.

Pissarra: Es fluixísim.—J. C. y P.: Lo de la semana passada s' va rebre y es en cartera. Ho llegirém de nou y ja ho sab que si vá, vá, sense compliments. Gracias per lo d' avuy.—Oniverta: Com que 'ls dibuixos, y sobre tot els que denotan condicions, entran en una secció especial, no es d' extranyar lo que 'ns diu. M' enteraré del destí que s' 'ls ha donat.—Mossén Flochs: Els versos no 'ns acaban de convencer.—Lluís Moliné: Cursileja bastant.—Josepet de Vilafranca: No vá.—Un romá: Roma veduta, la fé perduta.—Joan Vidal: No 'ns convé.—Antón Benazet: Aprofitable.—Antón Andorra: De la banda del magre.—Antoni Massanas: Alguna cosa.—Antolí B. Ribot: Els sonets s' haurían de ribotejar bastant.—Montabliz: Perdón, pero es excessivament incorrecte. Veuré no obstant d' aprofitar un epigrama.

Pere Romaguera: No es mala romaguera una llangonissa de versos dolents així!—Francisco Llenas: Rebut y gracias.—Chelín: Si no fos tan cansonera, encare...—Enrich Garaga: No es insertable, ni 'ls mils.—Un jove republicá: Aixó en prosa y firmat, divinement.—Un pagés qu' ara no n' fá: No está mal.—V. Caldés Arús: Els epigramas son mes vells que l' Avi del Parque.—Rampells: potsenal ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.

Q. Malleu: L' article está compost y s' publicarà.